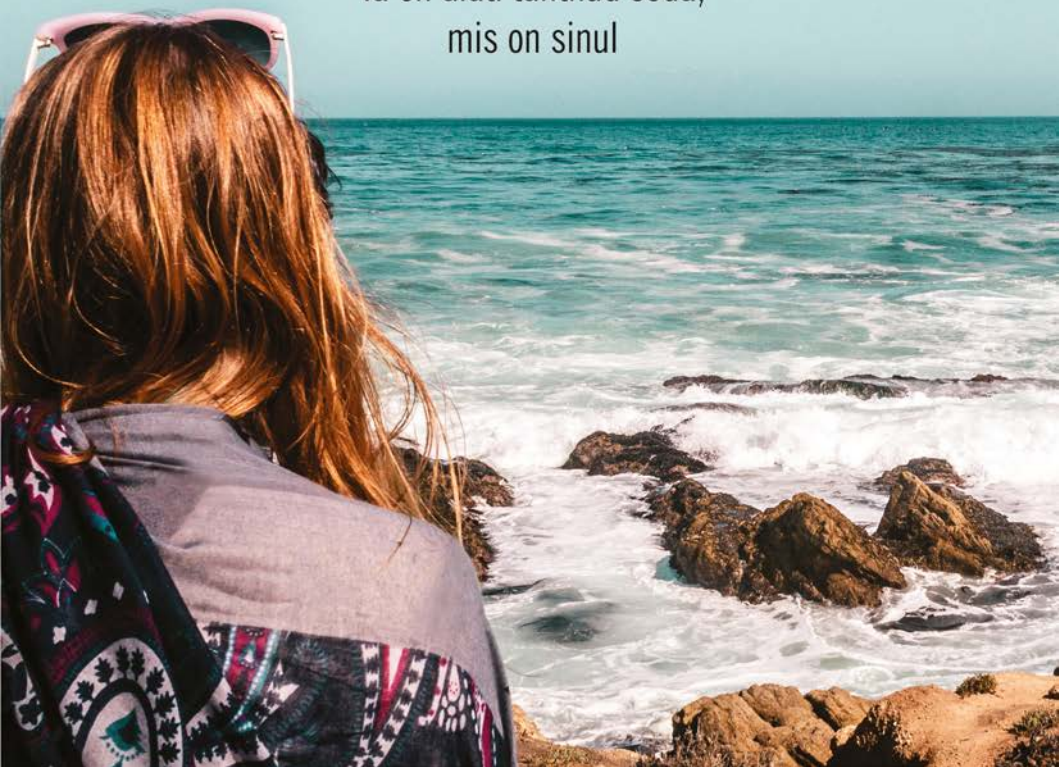

Nicola Marsh

MINU ÕE
MEES

Ta on alati tahtnud seda,
mis on sinul

Originaali tiitel:
Nicola Marsh
My Sister's Husband
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on väljamõeldud lugu. Nimed, tegelased, äritegevused, organisatsioonid, kohad ja sündmused, mis ei ole ilmselgelt üldkasutatavad, on kas autori fantaasia vili või on neid kasutatud väljamõeldud olukorras. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, olgu elus või surnud, sündmuste või kohtadega on puhas kokkulangevus.

Tõlkinud Leelo Kaskmann
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Nicola Marsh, 2020
First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E08401021
ISBN 978-9949-82-803-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu vennale Paulile.
On sul ikka hea meel, et ma ei ole niisugune
nagu selle raamatu õed?

PROLOOG

Perekond võib olla toksiline.

Kes julgeb vastu vaielda?

Sa oled sunnitud taluma lõputuid kokkusaamisi ja lakkamatut tühist jutuvada sugulastega, keda vaevu tunnend. Teeskled kohustuse sunnil tundeid.

Õdede-vendadega peaks olema lihtsam. Koos üleskasvamine, asjade jagamine riietest ja muusikast kuni kindlast kojutulekuajast pääsemise ettekäneteni, kõik see kinnitab sidet – see peaks olema murdumatu. Kuid mõnikord ei ole nii. Mõnikord teevad need, keda me kõige rohkem armastame, nii kõvasti haiget, et me ei saa kunagi tagasi minna.

Isa peaks olema eeskujuks. Ema peaks hoolitsema ja julgustama. Aga mis siis, kui su isa ei ole hea eeskuju ja su ema ei hooli? Kui sul on ainult nime poolest perekond, lapitud kokku DNA-st, mis teid seob, ja midagi muud ei olegi?

Kuid kõige halvem, mis perekonda puudutab, on saladused.

Pooltõed, saladused ja kaitsmise nimel põlistatud otsesed valed. Et mitte haavata tundeid. Kaitsta tundlikke hingi elu karmi tõeluse eest.

Aga see on põgenemine.

Mina peaksin teadma.

Saladused röövisid minult elu, mida ma väärin.

Ma olen vihane. Raevunud.

Ma tahan seda, mis kuulub mulle.

Ja mitte keegi, isegi mitte mu kallis perekond, ei takista mind.

ESIMENE PEATÜKK

BROOKE

Mu nahk kiheleb, kui lähenen linnapiirile, otsekui oleks pesakond sipelgaid naha all end sisse seadnud ja roomaks üle kogu mu keha. Ma surun alla tungi kratsida, sest tean, et see on psühhosomaatiline tunne, mu keha ütleb – põgene, kuni veel saad.

Selle asemel vajutan gaasipedaali alla ja kihutan mööda „Tere tulemast Marino Baysse“ sildist, mille meresinisel tagapõhjal on apelsinid ja rannakalju. LA-st kahe tunni tee kauguseni põhjas ei ole ma näinud kusagil selle linna läheduses ühtki apelsinipuusalu. Kaljud ma pigem unustaksin. Konarlike ja hirmutavatena on need oma ilu ja ohtlikkusega legendaarsed.

Meie maja asub ühel neist California rannajoont ääristavatest kõrgetest kaljudest ja üles kasvades olid ohud meile hästi teada. Kuid lastena olid kaljud meile ahvatlevad ja ligitõmbavad. Teisemelistena tolendasime kampades, pidades end naljatamisi hulljulgeks ja esitades väljakutseid, kes teeb esimesena BASE-hüppe*. Alles palju hiljem sain aru, kui ohtlikud need võivad olla.

Olen viimased kümme aastat põgenenud selle linna ja mälestuse eest üksteist aastat tagasi juhtunust.

* BASE hüpe on langevarjuhüpe, mis tehakse ehiselt või kõrgelt kaljult. *Tlk*

Õõ eest, mis muutis kõik.

Tundetulv pitsitab mu kõri, kahetsus seguneb karistusega. Olen elanud süütundega nii kaua, et see on sama loomulik nagu hingamine. Kojutulek teeb asja hullemaks, ma tean, kuid on aeg.

Freya abiellub ja ma ei naaseks sellesse põrguauku mitte kellegi teise kui oma õe pärast. Kunagi olime lähedased. Jagasime kõike. Üheteistkuine vanusevahe tekitas murdumatu side. Meie suhted pole kunagi olnud kerged, aga ma armastan teda ja see, et ta võttis ühendust, tähendab, et ta on valmis minuga uuesti suhtlema.

Ent Freya ei ole ainuke põhjus, miks ma linna tagasi tulin. Mu nõo Lizzie e-kiri tädi Alice'i halveneva tervise kohta õhutas mu alalist süütunnet, et olin nii kaua aega eemal olnud. Ma ei suuda mõista, kuidas see tugev naine, kes armastas mind nagu oma tütart, on nüüd nii haige, et ei saa oma toast välja, ja ma pean teda nägema. Tädi on alati mind toetanud ja mu armastusel mind kasvatanud naise vastu on suur osa selles, et vajutan oma päevinäinud Chevys gaasi põhja, kui kihutan järjekordse kilomeetri mööda maanteed linna poole. Ma ei tee kiirusepiirangust välja. Mida kiiremini ma Freyani jõuan, seda parem.

Linn oma trendikate kohvikute ja butiikidega möödub ähmasel vihinal. Oma koolilõpukleidi ostsin ühest neist: Cheri's oli siidi ja šifooni varakamber, kus käisid nii abiturientid kui nende emmed. Eli ja mina olime balli peremees ja perenaine, Martino Bay keskkooli kuldne paar. Kõik armastasid meid.

Kui sellest armastusest sai vihkamine, ei olnud mul muud teha kui lahkuda. Tädi Alice hoolitses kõige eest. Ta oli siis minu jaoks olemas ja nüüd on minu kord talle vastuteene teha. Lizzie muretseb ema pärast, ta arvab, et dementsus süveneb. Tädi Alice on hakanud rääkima seosetut juttu saladustest ja mitte miski ei ole loogiline. Kui pragmaatiline Lizzie on mures, siis peab midagi viltu olema.

Ma olen olnud isekas, et nii kaua ära olin. Kuid tädi on takerdunud mälestusse ajast, mille ma pigem unustaksin, ja kontaktidest

loobumine aitas mul paraneda. Ta meenutab mulle, mida olen kaotanud. Isegi nüüd ei ole õõnes valu kadunud ja ma kardan, et tädiga kohtumine toob kõik tagasi.

Ma märkan tee ääres kahesaja meetri kaugusel karminpunast postkasti ja mu süda hakkab taguma. Hingan sügavalt, rahustavalt sisse, näitan suunda ja keeran kruusateele postkasti kõrval. Sügavad hingetõmbed ei aita. Olen endiselt hingetu, pulss taob kõrvades, kui näen lookleva sissesõidutee lõpus maja, ühekordset punakaspruuni krohvitud maja, mis näeb välja, nagu oleks siia veetud otse teiselt poolt riigipiiri. Mulle meeldis seal elada, meeldis see muretu õhk-kond, plaatpõrandate jahedus, kaktusepotid, mida tädi Alice koorimate kaupa kokku ostis. Ta lõi Freyale ja mulle koos Lizziega tõelise kodu.

Tädi Alice oli ainus ema, kes mul on olnud. Ta ei eelistanud kunagi Lizziet Freyale ja minule. Me saime kõik ühepalju taskuraha, sünnipäevaks ühesuguse omaküpsetatud šokolaadikoogi, kuue-teistkümnendaks sünnipäevaks ühesuguse kasutatud Fordi. Ta lõi kodu täis naeru ja armastust. Igal pühapäevaõhtul tagaaias väikesel lõkkel röstitud vahukommid, omaküpsetatud pitsa, kui meil oli koolis olnud halb päev, ja igapäevane isiklik karp vahukoorega küpsiseid, külmikus alati pekanipähkli- ja šokolaaditükikestega küpsise-ainajäätis, kõik meie lemmikud.

Mitte just ülemääraselt rangena seadis ta kindlad piirid ja ootas, et me neist kinni peame. Ta usaldas meid ja kohtles meid austusega, sel põhjusel ei olnudki mul ebamugav tema poole pöörduda, kui mu elu kokku varises. Ta oli pigem toetav ja praktiline kui ülikriitiline ning küüniline. Seetõttu armastasin teda veelgi enam.

Kindlasti olen talle võlgu. Pole tema süü, et olin nii kaua aega ära, ja kui ta on tõesti haige, loodan, et saan olla tema jaoks olemas ajal, mil ta mind vajab, nagu tema oli olemas minu jaoks.

Kolm autot, kaks väikest maasturit ja koletu suur hall furgoon, on pargitud külg külje kõrvale varjualusesse. Ma ei tunne neid. Samas, miks ma peaksin, pärast ühtteist aastat? Ma tagurdan ja peatun

autodest kaugemal. See on harjumus, kiirem võimalus minema pääseda. Asi pole selles, nagu oleksin äraolekul midagi halba teinud, aga ma ei jää kuhugi pikemaks ajaks. Aastate jooksul ei ole ma sõbrunenud just paljudega ja kui olengi, siis need sidemed ei kesta kaua – mu elus pole midagi, mida tahaksin jagada.

Lülitan mootori välja, kuid pigistan rooli nii kõvasti, et sõrmenukid tungivad esile. Ma ei peaks närvis olema. Freya armastab mind hoolimata meie rohkem kui kümneaastasest lahusolekust, ta ei oleks mind muidu oma pulma kutsunud. Ehkki kutse üllatas mind. Miks võtta ühendust just nüüd? Me pole rääkinud sellest saadik, kui ma astusin üle kümne aasta tagasi sellest majast välja, et mitte kunagi tagasi tulla. Pidin keerama selja häda sunnil, kuid üks väike osa minust paneb pahaks, et Freya varem ühendust ei võtnud. Kas teda huvitab, miks ma kõik sidemed koduga läbi lõikasin? Kas ta on üldse minust puudust tundnud? Kas ta on üldse tahtnud ületada meievahelist kuristikku? Kas seda see kutse tähendabki, allaandmist, sest üks meist pidi astuma suhte taastamiseks esimese sammu?

Tollal ei olnud mul ilmselt vastavat meeleolu, et ühendust võtta, kuid kümme aastat on pikk aeg õega mitte rääkida. Samas võtan osa süüst enda kanda, oleksin saanud varem tagasi tulla. Õnneks olen praegu tugevam ja valmis seisma silmitsi ülejäänud demonitega, et viimaks ometi minevikuga lõpparve teha.

Tundub, et möödus peaaegu terve elu, enne kui lasin rooli lahti, haarasin koti ja avasin ukse. Ma pole üllatunud, et keegi ei tulnud välja mind tervitama. Nad on kindlasti päikesetoas maja tagaosas nagu alati sellel ajal. Ma ei saa kunagi juua limonaadi või tunda kaerahelbepudru lõhna ilma kodule mõtlemata.

Ma lähen mööda paekivist rada maja taha, mu plätud plaksuvad valjusti kõhedust tekitavas vaikuses. Kui pööran ümber nurga, näen neid. Freya tumedad juuksed tugeva kontrastina minu punakas-blondidele säramas kuhtavas päikesevalguses. Tema nägu on kõhnem, põsesarnad teravamad, ja ta on veidi kaalus alla võtnud, kuid

loomupäraselt on ta samasugune. Ta uurib pruudiajakirja, väike rahulolev naeratus huulil.

Lizzie istub tema kõrval, pöidlad toksimas mobiili. Ta närib alahuult, kulmud murelikud kortsus. Viivuks näivad nad pigem õdede kui nõbudena ja see mõte kurvastab mind. Ma oleksin pidanud kõik need aastad siin olema. Mina olen Freya õde, mitte Lizzie. Ma olen nii paljust ilma jäänud.

Lizzie lõpetab toksimise ja heidab mobiili lauale. Ta tõstab pilgu, näeb mind ja laup sileneb. Ta näole ilmub kergendus, kui ta tõuseb, koputab Freya õlale ning tuleb mulle vastu.

Ma naeratan ja hakkas sörkima, ebaloogiliselt ärritatud, et nõbu kallistab mind esimesena, kui see peaks olema Freya. Mu õde tundub mind nähes üsna õnnelik, kuid läheneb mulle aeglasemal sammul.

„Nii hea on sind näha, Brooke.“ Lizzie kallistab mind kõvasti ja ma pilgutatan pisaraid tagasi hoides silmi, kui ta tuttavlik patšulilõhn kõditab mu nina. Ma vihkan seda lõhna, üles kasvades narritasin teda selle pärast lõputult. Nüüd uhub minust üle nostalgialaine, sundides klammerduma ta külge, kuni Freya läheneb.

Kui Lizzie mu vabastab, ajab Freya käed laiali. „Pole kaua näinud, õeke.“

Viivuks vallutavad mind tunded, kui vaatan silmadesse, mis on sama tuttavad kui mu enda omad. Kunagi olime lähedased ja ma näen iga tunnet, mida olen endasse kuhjanud – kaotust, kahetsust, südamevalu – ta pisarais silmis peegeldumas. Kuid ta on ka ettevaatlik, otsekui ei suudaks uskuda, et olen siin. Ma ei peaks üllatuma selle üle, et ta on valvas. Nagu kõikidel õdedel, oli meilgi karmimaid aegu. Freya võis olla armukade ja mõnikord andis ta mulle sellest teada. Ta võis olla tujukas ja salakaval ja mind meelega provotseerida, kuid ma talusin ta nõrku külgi, samuti nagu tema talus minu omi.